kęstutis navakas

100 *du*

eilėraščiai

APOSTROFA

... tavo miesto šviesa

kęstutis navakas

100 *du*

eilėraščiai

Vilnius 2013

UDK 821.172-1
Na282

Leidimą parėmė
Birutė ir Ramūnas Garbaravičiai

Kęstutis Navakas © 2013
Apipavidalinimas, Sigutė Chlebinskaitė © 2013
Apostrofa © 2013

ISBN 978-9955-605-82-9

liber i

prae scriptum

/.../
/.../
/.../
/.../

nėra
/.../

iš pradžių homeras ir praksitelis
ovidijus. pauzė. po to dante po jo
palladio. shakespeare'as ir montaigne'is.
rembrandtas. vėliau jau goethe byronas.
dostojevskis. šiek tiek sutrinto vėjo.
po to monet po jo wilde'as po jo jau
apollinaire'as dali. kirchneris. woolf.
pauzė. po kiek laiko jau cocteau
camus cortázaras nabokovas brodskis
rothko daugtaškis dvitaškis renzo piano.
taškas. šiek tiek sutrinto vėjo. aš
žvelgiantis į vienaragio pėdsakus.

nustebęs. ir tik tada mane pasiveja
muzika fotografija kinas. mane? ne

veidrodis yra kas sekundę kintanti
nuotrauka į jį kasdien įplauki kaip vis
kita žuvis nors visos žuvys vienodos nors
vienodas visas vanduo veidrodyje tu
apsemtas besvoris nebylus dvimatis
tu žuvis kurios balsas ir kvapas liko
šiapus stiklo kasdien praplauki pro tą
švytintį tave sugeriantį langą
į tau svarbiausią pasaulį ir už to
lango tik kontūrai tiktai formos
spalvos tik kasdienė kaita tik buvimo
grotos lyg tave liudytų teismas

jei veidrodis atimtų iš tavęs tai ką jame
matai gal kas liktų ir būtum tu. žuvie

batuose kuriuose nėra kojų pirštų
neįrašyti pėdsakai. rankovėse nėra
rankų. plaukai sugeria mintis visos jos –
šukų tarpudančiams. veidrodis visad kris
veidu į apačią. šviesos skydai neatspindi į
juos nukreiptų tamsos skydų. karalius mirė
su pudra raukšlėse. žodyje miškas
nėra nė vienos raidės. išgerta vyno taurė
praranda prasmę išgertas vynas – įgauna.
tai kas byra iš mano panagių yra vinies
smaigalio pjuvenos. tavyje griaučiai
mieloji jau dvidešimt metų jie miega su

manaisiais. dvidešimt metų kurių irgi nėra:
tik skaitmuo o jame nei raukšlių nei pudros

augalai yra portugalai. gyvūnai yra
prancūzai. metalai yra vokiečiai o
mineralai skandinavai. gamtos reiškiniai
iš vidurio europos veikiausiai kadaise
priklausė habsburgams. tai ką
veikiame yra žydai. tai ką galvojame
skiriasi. jei gerai čekai jei blogai
albanai ir italai. jei nieko šveicarai
ir belgai. mūsų aistros ispanai
mūsų tyla islandai mūsų tikėjimas
lenkai pasąmonė senovės graikai.
mūsų meilė – visos išnykusios tautos.

britų nėra. vengrų nėra. rusų nėra. olandų.
lietuvių nėra. buvo. liko neaprašyti

kam tie kirviai. kirvių prasmės pernelyg
suslėptos. kam pjūklai ir damasko plienas
ne visada įmanoma suvokti ir žirkles tik
tiek kad gražios. ne visada įmanoma
įeiti į kambarį kai ant stalo žirklės
ne visada yra kambarių į kuriuos imsi
ir įeisi. tačiau viską galima perpjauti ar
nukirsti popieriaus lapo briauna. jei ten
yra nors dvi raidės. vienos per mažai.
viena neturės į ką atsiremti iškris
pro savo pačios kiaurymę. jei sugebi
rasti antrąją – nedelsk. įsileisk:

popieriaus lapu galėsi kirsti. tada kirviai
bus nuleisti ir kraujui liks laiko krešėti

jūs visos paliktos. tai nutiko dar prieš
mums susitinkant. nes jūs gražesnės nei
kada nors sugebėsiu suvokti. jūs visos
sutvertos man svetimo dievo. jūs man
per pavojingai lašinate vašką atgal į
žvakes: po paskutinio lašo jos liausis
degusios. jūs gražesnės už mano
žvakes kuriomis kūrendavau tamsą
jūsų seilės gesina man lūpas ir žodžiai
nebegali pro jas prasiskverbti todėl
jūs paliktos dar nespėjus mums susitikti
dar nespėjus suprasti kad yra tik žodis

sudie. kitų žodžių nieks neužrašė. jūs.
ir lengvas šešėlis jūsų paakiais. su /.../

septintas

šiandien dvyliktą išmušė pusę ketvirtos
šiandien matei žmonių kurių
nebeliudija laikrodžiai. tai buvo laisvi
žmonės panašūs į boscho pragarą jiems
nebeliko baimės būti užkluptiems laiko
jie šoko ratu kartais susikibdami už
rankų jų veiduose nebuvo jokių
įžiūrėti įmanomų bruožų išskyrus /.../
kartais blyksteldavo vanduo kuris vis
tvino kol jūra pasiekė rudą brėžį ant
/.../ tuomet jį padegė saulė ir bangos
spragsėjo ir žuvys ten plaukė būriais

norėdamos tirpti skambėjo varpas ir žmonės
džiugiai leido skęsti popieriniams laivams

pasakoji kas vyko kadaise? jau po
keturių tavų sakinių galiu pasakoti
toliau. tai. jei kas tau atsitikę viskas
į tuos keturis sakinius tilpo. galiu
viską pasakoti toliau man nesvarbūs
keturi tūkstančiai tolesnių sakinių
svarbūs keturi pirmieji nebent
papasakotum ko tau nebuvo niekada
ko net negalėjai įsivaizduoti jei
tai pasakotum – pirmieji keturi
sakiniai meluotų visi kiti ne. visi
kiti tiesiog būtų. nieko nepranešdami

nieko nenutylėdami. taip kaip būna
žmonės kuriuos dar įmanoma ištverti

devintas

tikrai tikrai niekad nereikėtų
tuo abejoti. mokslininkai yra
domėjęsi to priežastimis nors
nebuvo iki galo paaiškintos. visgi
egzistuoja žmonės kuriems
nieko neskaudėjo. kai kas juos
matęs. esama prieštaringų bet
sunkiai paneigiamų liudijimų:
tokie žmonės yra sukūrę savą
raidyną išradę ratą. vadinasi jie
sugeba išgyventi jie talentingi ir
vermeeris juos tapytų. aišku

kad tokių žmonių yra: jų kaulai
kažkur negiliai. holoceno atodangose

dešimtas

ant stalo prakąstas obuolys. dviejose
vietose. gražiai. kaligrafiškai. atrodo
kažkas dusyk užėjo į mano butą dusyk
manęs čia nesutiko: nesvarbu kad
buvau kad ramiai stebėjau kaip vysta
augalai kai kas dusyk užėjo ir dusyk
nesusitikom. tik pasikalbėjom tik
pasijuokėm gėrėm arbatą nežinojom
apie ką vapsvų akys ir kas parašė
mozartui natą si. atrodo buvo
ateita buvo bandyta grąžinti mane
iš vapsvų akių ir natos si: štai

prakąstas obuolys: aš jį beveik
matau. jis beveik yra. beveik dabar

ir visiškai paprasti baldai ir knygų
nedaug ir vienas kitas prisiminimų
liudytojas rodo kad nedaug būta ir
praeities. tik gimimo data pernelyg
akivaizdi tik šypsena jau sučaižiusi
veidą. ašaros nepalieka išorinių
ženklų šypsena kada nors paliks.
šypsena yra išsislaptinęs pogrindis
kur? kur jos? kur tu jas paslėpei? kur
sukaišiojai savo praeičių skryneles
su tavo viskuo? įsivaizduoju kas
jose žinau kas. net žinau kur: tavo

šypsena buvo spąstai. ji atveda ten
kur atvestų slapčiausi dienoraščiai

miškas keistesnis už miestą: jame
gyvena vienas žvėris kurio vardo
niekas nežino. mieste neatsirastų
gyventojo niekam nežinomu vardu.
miške stovi šeši šimtai namų jų
niekas nemato. tų namų virtuvėse ant
stalų po atverstą knygą. nei vienoje
nėra raidžių. žvėris vengia skaityti: taip
išsiduotų. kadaise buvo skaičiusių bet
į jų pėdsakus jau seniai nebelyja. miške
niekas nebando keistis: kaita irgi
išduoda. tik kartais pro medžius

vėlų rudenį blyksteli šeši šimtai langų
: dabar užsimerk žvėrie: vardas

jau ganėtinai prisnigta nuo visų
ofortų. iš azoto rūgšties pakilęs
torricelli perduoda pascaliui tuštumos
idėją. abu žvelgia iš savų graviūrų
abu ant skirtingų sienų. bendraudami
tarp jų krintančiu sniegu. sniegas
tos pačios tuštumos įrodymas: neliks.
liks graviūros iš lėto virstančios
muzika nebe grafika: sniegas
kurį laiką dar kris ant tavo švarko:
daugiau grafika nei muzika. kol
nebeturėdamas laiko tirpti

taps pačia tuštuma įrodymu ją esant
: sniegas. gražusis tavo antrininkas

kartais matai kad nieko nėra bet
visada juk yra delnas. tik ne jo
linijos ne pirštų ilgis ir ne kadaise
į jį kritusios žarijos pėdsakas. ir
ne plaštakos gebėjimas susigniaužti
ar krumpliais ardyti kadaise
pamestą pirštinę. tik ištiesk delną
ir iš jo pakils raiteliai ant ką tik
išmaudytų žirgų matysi šimto li
kelią delne bus mergina nuodingais
dantimis iš delno kils debesys ir
iš jų spręsi ar greit žiema: iš to

vienintelio tavo delno rasis viskas: tik
neatgniaužk antrojo: jame viskas dings

penkioliktas

nėra pro ką pažvelgti visur iš kitos
pusės įkišti raktai: ašmenimis į
vyzdį: nežinia kas vaikšto anapus ir
kokie ten klevai ir į kur jų lapų
ašmenys į kokias statulas į kokius
turėklus: kažkas ten vaikšto kitaip
nebūtume užrakinti kitaip žvelgtume
pro raktų skylutes į pasaulį lyg į
žalvariu įrėmintą stiklo rutulį ir
mūsų sienos stovėtų silpnos nebe-
reikalingos ir nebeliestų mūsų pečių
mūsų krumplių turėtume laiko matyti

kas už durų: ir būtų baisu: baisu yra
matyti kas anapus. ten nėra kas vaikšto

reikėtų perrašyti visas knygas
sukeisti žodžius vietomis perdėlioti
juos kad knygos taptų nebesuprantamos
suprantamos knygos vargina. mintis
jog jos įmanomos skaityti tik vieną
kartą kraupi. jei žodžiai būtų iš
vandens jie ir patys nuolat keistų
savo vietas įsilietų vienas į kitą
po kiek laiko atsivertęs knygą rastum
jau kitą tekstą. taip knyga išgyventų.
galėtum ir vėl ją patirti. kiekvienas
ją patirtų vis kitaip. viena knyga būtų daug

knygų. jei žodžiai susimaišytų brėžtelti
žvilgsniu. kaip vanduo praplaukus kateriui

tarp atsiversto coleridge'o tomelio
puslapių – *trifolium* lapas. jį kažkas
nuskynė prieš du šimtus metų: jis
lyg netikras: virtęs popierium kad
jį pagamintų teko iškirsti du šimtus
miškų. tarp knygų puslapių rasdavau
/.../ mėgdavau ir pats įdėti: kad
knygą atsivertę žmonės ten rastų
mano insignijas jie juk savas man
ten paliko jos virto popierium jie
žeme juose auga mano *trifolium* bet
kažkas ir mane įsivaizdavo kaip knygą

tarp mano puslapių įdėjo kas ne
mano. prieš ką aš bejėgis. dobilą

ji sako: gyvenimo scenos. ji sako:
tavo šviesos ne mano rampai. ji
eina namo tarsi namai būtų kur nors
kitur. aš lieku tarsi namai būtų čia
aktoriai stovi ties scenos kraštu
kiekvienas scenos kraštas yra
pakrantė į kurią daužosi aksomo
pritemdyta žiūrovų jūra kiekvienas
geras aktorius yra banglentininkas
jis plauks be žiūrovų pirštais subadytų
burių žiūrovų pirštai nerodo šiaurės
gyvenimo stebėtojai nedalyvauja

gyvenimo scenose: ji sako: niekad
ji silpna. ji užaugs. niekad

klevai per anksti prisuko paukščius jau
visa laja pilna paukščių lojimo po
žeme dviejų metrų gylyje slankioja
požeminių žmonių delnais nugludinti
akmenys. žiemą jie karšti jiems
praslinkus paviršiaus sniege lieka
pratirpusios šliūžės nereikia stotis
ant požeminio akmens šliūžės: tai
blogas ženklas lyg paukščiai staiga
nutiltų lyg staiga atsirištų nuo savo
medžiuose iškeltų trobelių lyg staiga
žaibas trenktų į herbu kritusią

monetą. lyg esi čia o čia viso labo
lojanti laja. gyvenimas. nevabūtis

dvidešimtas

šeštą mėnesio naktį sapnuoju tave
nuogą: ne tuo nuogumu kuriuo
ginasi kūnas: sapnavau tavo rūbus
vaikštant po mūsų butą. kūno juose
nebuvo kūno nuogumas išorinis
stingdantis žvilgsnį verčiantis jį
siūbuojančia kobra. drabužiai yra
nuogoji vidinė tu: ta kuri esi ir ta
kuria norėtum būti. jie kartoja tavo
judesius jų nepapildydami ne-
stabdydami nenustelbdami jie
liudija tave labiau nei kūnas tu jau

būsi išėjus drabužiai tave tebeturės
kaip debesys išgaravusį vandenį

tą rytą jis nubudo lyg padarius
dirbtinį kvėpavimą lyg stuktelėjus
į krūtinės lastą tiek kartų kad širdis
imtų plakti: kažkas suskaičiavo
tuos kartus lygiai tiek kartų jam
liko mažiau. lygiai tiek įkvėpto
oro jis jau nebeįkvėps tą rytą jis
ėjo per miestą kvepiantį lakuotais
baldais ir visas miestas girgždėjo
tą rytą nebuvo baisu tik skardžiai
tuščia: jis ieškojo savos tuštumos
atspindžių jis žiūrėjo kur susikerta

linijos: kur teks liautis: tik tada pirmieji
troleibusai kirsdami elektrošokais. lyg

reikėtų fotografuoti vien tik upes jos
ir tekėdamos panašios į fotografijas
žmonės fotografijose visada keisti tokių
žmonių niekada nesame sutikę jie tik
rūbais panašūs į mūsų kadaise matytus
kiekviena upė panaši į kitą upę nė
vienas žmogus nėra panašus į kitą
žmogų fotografijose. ištraukti iš tamsos.
iš jų atimta galimybė švytėti jie
luošieji jonvabaliai. šiek tiek
gelbsti pozos ar šešėliui palanki
kaukolės forma ir tik labai retai

nuotraukoje matai patį save: tokį
kokį matytum jei būtum upė. ar

dvidešimt trečias

drabužiai kad nebūčiau nuogas šarvai
kad nebūčiau mirtingas valgis kad
būtų pernelyg painu rakto cinktelėjimas
krintant kad prisiminčiau namus
nesant vienintelius jei kristų žvaigždė
neprisiminčiau noro jei nusipirkčiau
žirkles neprisiminčiau noro jei pirkčiau
drabužius nebūčiau nuogas jei tai
būtų šarvai nebūčiau mirtingas jei
valgis – pernelyg painu. jei prisiminčiau
namus į juos kristų žvaigždė. kol kas
tamsi: jos šviesa atsklis dar po tūkstančio

klosčių: šviesa tingi ji užmiega ties
šešėlio kraštu už kurio – mano namai

dvidešimt ketvirtas

kažkur pastatyti didžiuliai miestai į
kuriuos pėsčias nenukeliausi ten
užklydę draugai atsiunčia atvirukų
atvirukai dažniausiai rodo kad žmonių
tenai nėra yra tik tobuli pastatai. kol
draugai siunčia atvirukus žinai tuos
miestus iš tiesų kažkur esant kol
jie ir tėra poligrafija. atvirukų
poveikis trumpas jie sudyla dar
prieš išsiunčiant. tuomet lieki dar
labiau vienas tuomet eini į savo
miestą kuriame pasijunti net nebuvęs

tuomet praeivis tyliai pasako kad
šiandien šalta. šaltis yra tavo miestas

dvidešimt penktas

tavo apyrankė ant mano riešo tavo
žiedas ant mano piršto tavo seilės
mano burnoje tavo miesto šviesa
pro mano langą. paukščiai kurių
kartu klausėmės medžiai į kuriuos
kartu žvelgėme neapykanta kurią
sykiu patyrėme nuodai kuriuos
drauge gėrėme mirtis kuria nė
vienas nemirėme vartai kuriuos
kartu atvėrėme keliai kuriems
mums buvo per anksti kalba
kurią ne patys kūrėme ir tavo

plaukai likę mano šukose ir
mano šukos likusios tavo /.../

kai degtinė išplaus iš jūsų
kūnų paskutinius vitaminus ir
iš smegenų paskutinę akmens
anglį kai paskutinis degtinės
lašas kris ant jūsų liežuvių
nebegalinčių nieko ištarti
tuomet norėsiu žiūrėti į jūsų
akis. jos bus kaip vaiko. kai
gulėsite vaiko akimis žvelgdami
į praskrendančią kamanę tuomet
būsite ją pamatę ir man. ji amžinai
tebeskris. tik žinosiu kad nieko

ką paėmėte nebegrąžinsite tik žinosiu
kad nieko ką paėmiau nebegrąžinsiu

traukiniai yra iš satino: jei bėgiai
būtų nutiesti tilto apačia jie kybotų
ant įtemptų bėgių virvių. plazdėtų
tik traukiniams juntamam vėjy jais
važiuojantys žmonės iš lėto blėstų
prarasdami drėgmę virsdami siūlių
dulkėmis liečiamomis milo veneros
ranka tie žmonės pasisiuvę traukinius iš
kitų žmonių laukuose išauginto satino
išvežančius ten kur niekad neaugta
apie ką tik skaityta. knygos yra iš
kartūno jei raidės būtų nutiestos

tilto apačia jos plazdėtų. nebūtų
lengvai įskaitomos. nebegeltų. vėjas

vitrinų manekenai nedėvi kostiumų
kostiumai ant jų tik sukabinti kaip
ant gražiai išlankstytų kėglių. jie
dėvi vitrinų stiklą stiklas arčiau mūsų
pro jį mes žvelgiame ir žvilgsniai
tirpina stiklą. tačiau audinys mums
neįveikiamas. taip ir mirę žmonės
aprengiami niekad nedėvėtais
drabužiais kuriuose nėra jų buvusių
judesių nei prakaito. taip jie neįveikia
mirties mirtį įveiktų prakaitas. jie
irgi už stiklo. mūsų mirusieji. mes

juos matome bet negirdime. jų
kostiumai sugeria jų kalbą. stiklas

gretimame name moteris kažką
šneka tylinčiam vyrui. niekad
nesupratau kodėl kalbantį lengviau
išgirsti nei klausantį. išklausymas
yra daug garsesnis kartais per
šaižus kartais norisi užsitrenkti
tamsiam kambary nuo ketinančio
tiesiog išklausyti. neįsileisti jo
į savo burną. jei tai būtų balerina
nukirpti jai kojų pirštus. nes /.../
išklausantys yra baisūs jie sielos
vagys jų klausa yra vėjo porūšis

gretimame name moteris šneka
tylinčiam vyrui. tamsiam kambary

sukelti lietų yra lengva: reikia
visą rytą žvelgti į savo kiemo
medžius. švelniai. stengiantis jų
nesužeisti. paskambinti vaikui.
paimti pernykštį laikraštį jame
bus daug nusilpusių nuotraukų.
nereikia muzikos ji lietui nepalanki
pakanka sėdėti ir galvoti apie
pernykštę vasarą kurios metu dar
rasdavai ką lankyti. po to tik
perbrauk pirštais plaukus ir
pasipils lietus dangus trenks į

žemę savo debesis. trumpam bus
baisu. nes lietus nesustabdomas

trisdešimt pirmas

ką jūs norite pasakyti savo
eilėraščiais? kodėl man tai
sakote? kodėl atimate nežinojimo
apie /.../ palaimą? kam visas šis
kėgelbanas ir kodėl tik jūs ritate
jo rutulius? nesu silpnas mano
drabužiai nei puikesni nei
menkesni už jūsų. kodėl
skaitydamas jūsų eilėraščius
prarandu siūlės pojūtį? juk
pasaulis nėra vientisas juk
miegas nėra vientisas juk iš

jo mes jau seniai išbyrėjom
pro savo pirštinių siūles

lapai. tik jie sugeba neblukti nuo
saulės. blunkantys lapai bijo
šviesos todėl jie tik sapnuose.
sapno šviesa kita: sapne niekas
nemeta šešėlio sapne namai
neturi keturių kerčių ir ugnis
juos sudegintų neketvirčiuodama.
lapai yra medžių pirštai oras
pasiima jų atspaudus atspaudai
ir tegali blukti. net šešėly. jie
ir yra šešėliai iš kurių prisikels
blukimo instinktas. tuomet reiks

kartoti vieną beprasmių frazių: ne
skaičiuotę: ši kerta lapus savo šokdynėm

riešutai virsta razinomis razinos nakties
oru kurį skaldau butelio dugnu
nesuskaldytas jis smelkiasi į kambarį. visas.
viso nesukvėpuosi. riešutai virsta mylimos
prakaitu. jis skalsus. jį sukvėpuosi visą.
razinos ritasi grindimis jos smulkios ir
panašios į bites jei bitę prakąstum – ji būtų
razinos skonio. šiandien nėra muzikos
net paukščiai tyli telieka raidės jos lipa iš
puslapio baltumos lengvai trakšteldamos. laiškas
mylimai kuri razinos skonio. jos burna – razina
o žemai skonis riešuto. pasiilgau to skonio

jis ne šio pasaulio bet visą jį išgersiu mylimai iš.
glostydamas ją dvidešimčia savo bičių

keistas lapų boa jį pirštu nusibrauksiu
jis vilgys pirštus pirštai bus mano
blakstienos: bet jūs vaikštantys karsto
sukirpimo kostiumais bet jūs: dvikojis
kuras bet jūs::: neįmanoma jūsų suprasti
jūs radinys kiekvienam filosofui jūsų
marškinių sąsagos švyti kaip žvaigždės
niekada negalėjau prilygti tai šviesai
iškarpiusiai jus iš tvartų šešėlio jūs
vaikštote būriais leidžiate tylai
liautis o akmeniui – kilti iš
panagių jūs šviesesni už šią naktį

prisnigtą kiemą: jei šalia gulėtų peilis
jo ašmenyse atsispindėdami parkluptumėt

išgirdau tavo balsą jis taip ir prasisunkė
pro sienų plyšių cementą jis taip ir
tapo įmanomas juo naudojaisi ne tam
kad šauktum išgirdau tavo balsą jis
tapo įmanomas jis sklido lyg šviesa iš
mano panagių mačiau visus tavo
balso grūdelius tavo balsas užkimšo
man burną supjaustė mano švarko
kišenes jis per skardus kad galėtų
išbūti ilgai. tavo balso pulsas neplaka
ilgiau nei keturias sekundes vieną jų
pasivogsiu kitas tris paliksiu

vėjui. vėjas mano brolis niekada jo
nesupratau. man atrodo jis kito tėvo

kanarėlės. narvuose laikoma spalva jei
jos išskristų nebebūtų kas mūsų
kostiumus prikala prie kryžiaus
lygiai taip pat lietaus šuorai grūstų
lapus mums į langus lygiai taip pat
temtų ir švistų tik mes būtume jau
kiti netekę spalvų virtę septyniasdešimtųjų
nuotraukom kuriose žmonės išskrenda
įsikibę senamadiškų lietsargių dar
yra tų žmonių poetai jie moka pa-
tarti jie moka ir moko nemirti jie
įsikibę lietsargių ir vėjas jų nenuneš

bet kanarėlės. jos ir gyvena lyg būtų
išskridusios. subyrančios plunksna po plunksnos

reikia mylėti daiktus dalijimasis daiktais
bus dalijimasis savo sakais reikia
patirti daiktų abuojumą: jie neatsako
jie atsako vien jiems priimtinu būdu
jie tyli (ta tyla itin šalta) jie
yra akiniai ant stalo arba žiedai
ant pirštų: jei nemylėtume nu-
trauktų mums pirštus ir išdegintų
akis. jei ne – jie kristų ir kristų
tuščiąja puse į viršų tuščioji
pusė yra veidrodis ji atspindėtų
ko dar nesame patyrę ką dar

tikimės atgauti iš paukščių kas
dar nebuvo ištarta. mylėti. tik/net

arbatos puodelis: pirkau ir
pamiršau pakelės kavinėje
gaila. bet kam man jo reikia?
knygos kurių neperskaičiau iki
galo valgiai kurių nebaigiau
žodžiai kurių nepasakiau: kam
man jų reikia? miestai kurių
neaplankiau kuo jie skiriasi
nuo aplankytų juk ir aplankytus
jau seniai esu palikęs ant jų
sėda dulkės kaip ir ant turimų
arbatos puodelių lygiai kaip

ant neturimų nes iš tiesų neturiu
ko turėti iš tiesų nereikia. turiu

mano draugė lilit nemėgsta tylėti
ji kalba net augalams mano draugė
sulamita dažniausiai tyli tyla yra
kalbos šešėlis. mano draugės lilit
kambariuose povai pametė plunksnas
praeinantis pažas uždegė žvakes
porceliano žvakidėse. mano draugės
sulamitos kambariuose vienintelė
puošmena yra nušluostytos dulkės.
mano draugė lilit sugalvojo save
sukūrė itin nagingai mano draugė
sulamita nekuria: ji save išbuvo. taip

ir man kas belieka. dvi draugės. su
viena jų kurčiau su kita būčiau. su

malevičiaus juodajame kvadrate nėra
juodo dažo ten visos kitos spalvos
apsimeta juoda jos jau virto juoda
juoda jas ištirpdė kadaise bandydavau
tapti inkilu į kurį parskristų kas iš
tiesų ten niekada neperėjo kadaise
norėjau vaikščioti tarp pirštų sukiodamas
lazdelę dramblio kaulo antgaliu dar
ir dabar mėginu kalbėti kalbomis
kurių nemoku apie daiktus kurių
niekad nesu matęs lankyti miestus
kurių nėra. tai nepavojinga svarbu tik

kad kaukė neįaugtų į veidą nes kvadrato
spalvos taip ir liks įkalintos juodoje

saulė gavo pabelsti krumpliais į stiklą
kitaip nebūčiau pastebėjęs ją jau
patekėjus visą naktį skaičiau nesupratau
kas rašoma mėgstu tokias knygas
skaityčiau knygas tuščiais puslapiais
bet tai per lengva be to pavargsta akis
skaitau viena akimi antroji man
reikalinga kitkam už lango byra slyvos
ir paukščiai neturi ką veikti veikiausiai
jiems liūdna jie melodingai verkia
už lango jau diena nesuprantu viso
šito jei staiga suprasčiau veikiausiai

tik blyksteltų ir dingtų turėtų blykstelti
kitaip net nesužinočiau kad dingo

nori: numegsiu tau valgį turiu
pakankamai aliejaus ir spalvotų
siūlų iš kurių bus galima numegzti
daržoves: daržoves tu mėgsti tu
jas mėgsti nesuprasdamas nes jos
pernelyg tylios. kaip mano siūlai.
nori: į mano megztus spagečius
prikris vabzdžių žaliais sparneliais
tu juos mėgsti. nesuprasdamas. nes
vabzdžiai pernelyg tylūs. nori:
apmegsiu tavo pelenines kad
peleno kritimas būtų tylesnis kad

jis kristų kaip vaizdas akin. nenori:
tik trūktelk už siūlo ir viskas iširs

lojantis šuo panašus į prieš
dvidešimtį metų užsimautą
žiedą. įaugusį tau į pirštą ėmusį
tave traiškyti siurbti tave pro
sidabro skyles. lojantis šuo
išsiurbs tave pro tavo ausis
nespėjus pasukti į gretimą
gatvę: juk nežinai ką jis tau
bando pasakyti. dėl ko įspėti.
kadaise ir tu buvai lojantis šuo
mintis kad vaikai veikiau paukščiai
seniai paneigta. vaikai yra

lojantys šunes ir kiekvieną vakarą
toli sklinda jų nenumaldoma rauda

keturiasdešimt ketvirtas

jis ateina iš girių ir kyla iš upių
jo žingsnis pro miestus kurie
niekada nebuvo atstatyti jis vis
arčiau jis ateina iš toros biblijos
korano dzeno kaonų: iš bet kurios
bet kada parašytos knygos eilutės
jis glaudžiasi prie tavo voratinklių
ir dega tavo žiebtuvėlyje jo vardas
baisus daug baisesnis už tavajį tu
nežinai jo vardo tu spėlioji tarsi
mėgintum šaukštu išsemti jūrą o
jis vis arčiau ir durys sutęžta iš

siaubo ir jis įeina ir tuomet išgirsti jo
vardą. kurio niekad niekam nepasakysi

jis vaikšto po kambarius negalėdamas
pereiti iš vieno į kitą. negrįždamas. jis
duris atidaro: vienas kambarys venecija
kitas kambarys paryžius jis eina iš
vieno į kitą negalėdamas eiti: vienas
kambarys opalas kitas nefritas jis
tampa ja: ji jame glūdėjo dabar skleidžiasi
ji eina. kambarių du. vienas gimimas ir
kitas mirtis jis jais klaidžiojo negalėdamas
įeiti negalėdamas gimti ar mirti ji tai
sugeba jai pavaldūs visi debesys kai
jis yra ji – gali eiti į abu kambarius

kambariuose yra keisto muilo kurio
putas nubraukus – patys gražiausi indai

keturiasdešimt šeštas

dangus yra padegtas kažkas moka
padegti debesis kad neplauktų kad
kristų kad švytėtų (paprastai debesys
nešvyti) kažkas įėjo ir jauti jį esant
debesys nebeplaukia dangus tamsus
degti galima ir tamsoje. kuriant
tamsą. traukiant ją iš rankovių iš
chalato kišenių. tamsa nemėgsta
būti traukiama ji priešinasi ji
padega debesis ir erik satie gauna
pasilsėti tik vėliau jis ateis girgždančiais
batais. tuomet dangus bus jau

prinokęs ir jo sultys varvės į
kelias artimiausias burnas

neateina žadėti svečiai neateina
lapkritis ir gruodis neateina tie
kuriuos kvieteisi mostu jiems tavo
mostas per menkas jie užsimerks
ir tavo rankos bus nukirstos jos
nukris ant baltos tavo staltiesės
neateina mintis į galvą arba
žodis į burną neturi ką galvoti
ir ką ištarti tari ir galvoji ne tai
ką norėtum priimi ne tuos kas
atėjo metų mėnesiai ne tie kurie
būna šviesa išjungta ir įjungtas /.../

bet. tu nelauki. laukimas tau pauzė
kiekvienoje pauzėje pilna demonų

šiandien suvalgiau savo dantis jie
buvo skalsūs visi padažai jau
buvo į juos įsisunkę oras buvo
gražus lijo atokiai ir tavo drabužiai
išliko sausi. galėjai ateiti be jų
galėjai manęs nebučiuoti tik
vieną sekundę pagalvojau kad
tai ne visai tu. tik vieną atodūsį.
galėjai ateiti be rūbų nežinau
kodėl juos pasiėmei: tai nepatiklumo
ženklas. galėjome leisti laiką
stebėdami medžius. tačiau

ilgai ir sėkmingai tylėjome tai
buvo skalsu. šiandien suvalgiau

opus 64 mendelssohnas/kremeris
ryto muzika klausyta prieš du
tūkstančius metų samarijoje. kaip
smuikas įsipjauna į kūną kaip
perpjauna gerklę kaip gera jį
jausti šitaip plūstant. wittgensteinas
nemėgo mendelssohno jis nebuvo
girdėjęs kremerio jo rankos dilo
nuo pastabų paraštėse. smuikas.
skeliantis perpus. kičinis per
dekoratyvus per secesinis tarsi
griežtų klimtas. tarsi kilimu artėtų

austrų armija jau kadais išėjusi mirti
pirmajame pasauliniame. *e minor*

maloniausias yra plaunamų indų
garsas mielas atahualpa. gera įeiti į
kambarį pilną aukso/smaragdų (kas
kiekvienam mūsų auksas – skirtinga
smaragdai – vienoda) malonu įeiti į
kambarį kuriame suplauti indai ir
išvėdintas patalas. tai yra auksas ir dvi jo
nebaigtos sudėvėti pusės: taip/ne.
jei taip mes valgysim iš švarių indų
ir gulsimės į išvėdintus patalus jei
ne: mes ilgai stovėsime po plėšriu
mėnuliu ir neturinčiais pavadinimų

asteroidais. jei ne: mūsų auksas mus
atnašaus. smaragdai ne. taip. ne /.../

liber ii

penkiasdešimt pirmas

aštuonias dienas degė žvakė: nemačiau
ar lauke dar liko kas tirptų: sniegas šįryt
krito stiklinis: sugrūstas knyginių raganų

piestose: medžiai stovėjo zylių sukapoti
joms nebeliko į ką parskristi: tekėjo
mėnuo ir pienas į jį sunkėsi tyliai

kažkas praėjo gatve /// tik tada
prisiminiau draugės sagę – kamėją ant
veidrodėlio ---- joje kada nors galėjo

atsispindėti tūkstančio žvakių dagtys

penkiasdešimt antras

gluosniai yra tikrieji vaikai jie
moka žaisti vėju kažkada juk
ir mes neturėjom kuo žaisti

žaisdavom sintetiniu purpuru
: gluosniai kitaip įsileidžia spalvą
jie moka ją sugrąžinti nesugadintą

kituose pasauliuose turėtų būti
atsvara gluosniams – jų pelenai
: kiti pasauliai dar negreit: bet ten

norėčiau glostyti gluosnių galvas

penkiasdešimt trečias

švelniausia oda aptemptos plaštakos jei
jos nebūtų liestume vienas kitą
krauju: jis dar švelnesnis už odą

pirštai yra į pasaulį nutaikytos
strėlės jų antgalius kartais
lyžtelim kad atsiverstume kitą

puslapį: puslapiai ragavę mūsų
seilių puslapiai ir yra mūsų seilės
bet jei nebūtų į taikinius lekiančių pirštų

vartytume juos krauju: kaip viens kitą

penkiasdešimt ketvirtas

baisiausias pasaulio dalykas yra
horizontalus brūkšnys: nereikia net
jūros linijos pakanka stalo krašto

horizontas nukirs jums kojas ir
taip kasdien: rudens mėnesiais
jame dingsta daugybė paukščių

jis minta paukščiais: jei popieriaus
lapas guli ant stalo – jis nebepakils
horizontas jį pasiėmė: bet pakanka jame

parašyti tris raides ir paukščiai grįžta

penkiasdešimt penktas

klausei manęs apie ispanišką vyną
stovėjusį ant grindų prie lovos tik
tai buvo ne vynas o laikrodis tuomet

atsakiau tau dabar nebesugebėčiau
jau tuomet mačiau kiek jo pripėduota
laikrodžių pėdsakai itin skvarbūs

jie persismelkia pro grindų lentas jie
nėra vien tik pėdsakai jei jais eičiau
atsidurčiau kur jau buvau: todėl

atsakiau – tai ispaniškas vynas. grindys

penkiasdešimt šeštas

sniegą sudaro atspindžiai yra
tik balta spalva ir viskas ką
turime yra balta: juoda tik

kontūras: jo neturėjo būti jis
gadina sniegą. sniege atsispindi
viskas: tai atvirkščia prizmė

verčianti spalvas vėl grynąja
šviesa: pernai gėrei arbatą ir ji
sniege atsispindi: ji liko ji

ten. ji netirpstanti. ji. jis

negaliu tau pasakyti: rūbai
praeivis sušukavo siūlus tavo
rūbuose: juos tarčiau kita kalba

ji man svetima. tavo praeivis
irgi man svetimas. jis praėjo
ne man. siūlai. kada nors viską

atrasi kada nors viską sau
pasakysi. kol kas negaliu tau
kalbėti. jei šnekėsimės tai bus

tik džiugūs bet blankūs sutapimai

penkiasdešimt aštuntas

toks gyvenimas be vidinių
prasmių vidinės dramos lyg
lazda turinti tik vieną galą:

ja nepasiremsi pasirėmęs
neišstovėsi: gyveni atvirukų
baltosiose pusėse nesistengdamas

ką nors parašyti lyg pakaktų
baltumo. dailiai čiauškančių
skardinių paukštelių: rakteliai

jų nugarose jau liaujasi suktis

penkiasdešimt devintas

toks kalbėjimas kai žodžiai tarsi
bando irkluoti liežuvio kanalu
trankydamiesi į dantis klupdami

skubėdami lyg bandydami iš
visų pusių apeiti tašką. turintį
sustabdyti sakinį: taip kalba

žmonės kurių niekas niekad
nenorėjo klausytis: jie rado spragą
jie įsiterpė jie sako: jūs visi

tokie dideli bet aš kas? taškas

žvaigždė didžiulė man į skreitą kris –
rašė else: man į skreitą kris vien
tobulai graviruotos monetų briaunos

ten bus visų pasaulio antkapių
užrašai: keista kad bus įmanoma
juos perskaityti bet kuria kalba

antkapiai išverčia savo sakinius į bet
kurią kalbą. neišverčia pavardžių
pavardės nesuprantamiausia žmogaus dalis

: kritusi moneta sykį išpjaus mane iš to ko nesuprantu

valgydavau akmenis galvodamas kad
tai tabletės: niekad neberadau tokių akmenų
juos suvalgė kiti sergantys žmonės

valgydavau sniegą galvodamas kad
tai akmuo: buvau per silpnas pajusti
jo gležnumą: atrodė tvirtesnis už uolą

kažkur girdėjau vaiko balsą: jis šaukė
savo brolį bet ypatingai švelniai: taip
švelniai niekas nespėtas pamatyti nešaukia

: tas balsas buvo lyg uola virtęs sniegas

egzistuoja požeminiai tuneliai ir
olos kur gyvena labai maži draugiški
žmonės: jie ten itin seniai: juos

sunku pamatyti nors apie jų buvimą
yra rašę daugybė autorių: kai rašoma
apie tai kas nematoma reikėtų ir

rašyti nematomomis raidėmis: tokių
esama. kartais tuos žmones išsikasam
jie žvelgia į mus su šypsena mes į

juos su siaubu: skubame vėl užkasti

šešiasdešimt trečias

išvėdintuose kambariuos laikrodžiai
liaujasi ėję: nebestuksi jų švytuoklės
į jų mažuosius dantračius krinta pirmoji rūdis

nežinia kodėl būtent tuomet kai oro
apstu kai jis ištraukė iš kambario visą
miglą – laikrodžiai sustojo. galbūt jie

patys mano esantys oras: laikas yra viena
esencijų kuriomis kvėpuojame gal jie
pajuto kitos – laikinosios – bergždumą

jie stoja. nors jų rodyklės lieka suktis

viskas buvo spalvota: raudonų staltiesių
klostės gražiai įrėminusios stalų kampus: bet
klausėmės ne muzikos: ją įsivaizduoju kitaip

liečiau tavo riešus ir staiga. ne. ne taip.
klausėmės. viskas buvo spalvota. staltiesės.
ne. ne taip. viskas buvo. ne. ne.

tavo riešai kvepėjo. o juk to ir
pakaktų: neįsivaizduoju kaip sau
leidai nepasilikti vien dagerotipuose

: kaip galėjai įžengti čia. klostės

jei galėčiau aprašyti kaip cakteli uždengiama
cukrinė arba iš lėto auga medžio
žievė užrašyčiau tai ant visų savo

kambario knygų nugarėlių visos
knygų nugarėlės nuluptinos peiliu
: jei galėčiau. knygų. tai reikštų

kad man nereikalingi homeras ir.
ir. jie man reikalingi. nežinau kam: be jų
mokėčiau aprašyti pjaustomo krapo traškesį

tai reikštų kad traškėčiau pjaustomas aš. ir

šešiasdešimt šeštas

kažkas prapjovė batus kažkas
atsilaužė lazdelės kažkas suko pirštą
švarko kišenėje: yra kažkokių žmonių

nemokančių elgtis su daiktais todėl
neįmanomų apibūdinti: mokėjimas
elgtis su daiktais padeda apibūdinti

žmones. „kažkas“ irgi apibūdinimas
bet ne žmonių. panašu kad jie dar ilgai
čia stovėjo: panašu kad nori būti

pastebėti. jie. nepastebėtieji. ji

mano rankovės. mano švarko skvernai
mano kišenės pilnos švarių nosinaičių.
mano moneta gulinti herbu mano

kastuvas atsitrenkęs į gurvuolį. mano
delnais nusvidintas klevo skeletas.
mano bilietas kuriuo jau niekas

nepasinaudos. mano zylės už lango ir
mano miegas užklumpantis netikėtai kai
kambario baldai tampa didesni o

drabužiai pripuola manęs atsigerti

gal ką nors man padovanok: niekada
nesulaukdavau dovanos iš tavęs: nukirpau
tau blakstienas ir nuskutau antakius vis tiek

nieko nedovanojai. buvai uždaryta lyg
paštas sekmadienį. perdažiau tavo plaukus
dabar žydri: nieko nedovanojai

: viską tik vis labiau atsiimi net šią
nuotrauką kurioje tave perpiešiau kur
stovi žvelgdama į mane net ta tavo

nuotrauka nebeturi sprendimo galios

kažkas užkasė tavo veidą pribėręs į burną
obuolių sėklų: kada nors sudygs: po daugybės metų
atpažinsiu tave iš į šešėlį suneštų žiedlapių

: po daugybės metų mes nebebūsim. tik
kambario daiktai tvirtins mus vis dar esant
: kambario daiktai vis meluoja. vėluodami.

panašiai pavėlavo žiedlapiai: vėjas juos
suka ratu. jie vaidina gyvybę jie šoka bet
juk žinau po tuo judesiu po velėna giliai

jau seniai kažkas užkasė. tavo

žalvaris nieko nežino: kiek liečiau tą
rankeną nieko man nesako nieko neatidaro
jei būtų speigas geriau prilipčiau prie jos liežuviu

liežuvis yra didžiausias mano priešas juo
noriu kažką atidaryti bet uždarau juo klastoju
patį save kiek dar įmanoma suklastoti

atrodo žalvaris šypsosi: šypsena kuria jaukų
veik nepajuntamą atstumą: jei yra šviesmečiai
gali būti ir tamsmečiai: rankena prisilipdžiusi mano

liežuvį nutolo per tūkstančius tamsmečių

septyniasdešimt pirmas

eime glostyti peilių: jie jaukūs: kai glostai
atrodo jie įtraukia plieną. kad nesužeistų kad
grįžtum ir glostytum vėl ir vėl

peiliai mėgsta švelnumą jų ašmenys –
slaptieji švelnumo kodai kai glostai jie
tampa akivaizdūs atverti dekoduoti tu

glostai peilių ašmenis ir taip gražiai pirštus
sudryžiuoja kraujas: peilis yra
tavo kraujo brolis slaptasis indėne

slaptoji smilga lekianti patirti dalgio svaigulį

nieko man nesakyk: viską atsiųski
laišku. užklijuok jį savo seilėm prieš tai
nekvėpuok prieš tai nebūk gėrus vandens

laiškas kantresnis už pokalbį laiškas iškęs
jei tylėsi. pokalbiui tai kartais per sunku.
jei norėsi atsiųsti vien tylą – tylėsim

nieko man nesakyk siųsk savo tylą aš
galvosiu jog tu meluoji ir tai man patiks ir
tik laižydamas tavo seilių fosilijas nuo voko

ašmenų suprasiu: rašei. buvai pas mane. tu

buvo tokia svajonė: flamingai. *f* raidės
paukščiai norėjai juos pririšti prie savęs
storiausiąja kontraboso styga: kur

jie? kodėl jie pakilo ir nenusileido? kodėl
lietus kalantis vinis į stogo skiedras teprimena
lietų? kas pavogė raktą nuo dėžutės kurioje

turėjai kažką išsaugoti? tebesaugai. bet
ką? jei jūros išplukdytame butelyje dabar
rastum tą dingusį raktą: prašau. tyliai tyliai

prašau: nieko juo nerakink. flamingai

vėliau mes viską padarysim: vėliau bus
visai kitaip. vėliau vėliavos bus pakeltos
ir tiltai. ir titanikas liausis rūdijęs

ir vanduo kažkur atsitrauks ir tamsa
nebe į langą: vėliau bus kitaip: galbūt
net grįšim iš miško. galbūt dante

išbrauks šią eilutę iš savo kūrinio: bet
tik vėliau: tau reikia žinoti – kada? jei
žinotume atsitrauktų ne tik vanduo nes

žinojimas nepriartina. rūdys. kauliukai. vienetu

pirkau languotus marškinius: kiekviename
langelyje po naują riešutą. ieškau
tamsiuosiuose: juose terandu

: jei turėčiau žirkles dabar jomis žaisčiau
jos neiškirptų tamsiųjų jos čiauškėtų apie
tai kaip kur nors esama atspindžių

ten langučiai atsiveria ir neprakirpus
ten mano marškiniai manęs nebeliudytų
ten neberasčiau nes nebenorėčiau rasti

: du skardžiai susitrenkiantys ašmenys

viską čia galima iškirpti iš popieriaus.
neturint kuo – galima švelniai plėšti galima
klausytis švelniai bandomo plėšti pasaulio

: trumpam jis bus nustelbęs ir tavo balsą
iš popieriaus yra viskas. svarbu laiku ir
švelniai išplėšyti kontūrus kada nors

kuo nors tapusius. ranka juos atpažins ir
pakartos. dar geriau – imituos. kartais
popierius nuplyš luošai. kartais

pagalvosi kad ne tu o jis tave. popierius.

septyniasdešimt septintas

atskrenda paukščiai keistais užjūrių
vardais: kiek juos bekalbintum jie tylės
kaip užsienietiški pašto ženklai tame

albume tame stalčiuje toje komodoje tą
valandą kai viskas ssst nutyla o rilke's
angelai tampa dar baisesni: tačiau baisieji

angelai yra gražūs. juk visada bijojai
tik gražiųjų angelų: juk visada kalbinai
paukščius kad jie tavęs neužgautų gi

krūpteldavai išgirdęs angelų tylą. užjūrių

stalo dulkėse parašiau: tuomet
pastebėjau dulkes man sakant daugiau
nei raidės. tik ką jos sako? ko

dar nesugebėčiau ir pats žinoti? kodėl
dulkės raidėmis nepasikliauja? kas
šiandien įsigavo pro užrakintas duris

kad išvogtų mano raidyną? kaip man
jį atpažinti ir su juo susitaikyti? dulkėse
mano raidės. anapus regos mano vagys

: ant stalo raidžių krinta diakritai

tiesa: yra dar skaitmenys. juose kartais
visi mes patogiai išsitenkam: kiek jaukumo
skaitmenyje! kai nebelieka ko rinktis

kai sienos uždaro tave tūkstančiui metų kai
supranti kad nieko nėra už skaitmens
ribų kai nebelieka kuo nebepasikliauti

: ir tai tik skaitmuo. ir tai tik vieta kur
atsidūrei išmėtęs širdžių tūzus iš rankovių
nebekortuosi ir nebesuksi ruletų bet praeis

tūkstantis metų ir skaitmuo pasikeis. tik

tiesiai žingsniuoti teisingai užrašyti
pėdsakus palikti trumpalaikį bet
neklaidinantį nimbą kol dar nesudilo

saulė ir yra dar vilties: taisyklingai
kvėpuoti nežiūrėti į medžius: jie
aklavietė. nevartyti albumų

kur mažieji olandai išrado dar vieną
šokdynę. neklausyti kaip stalo lempoje
senka žibalas (ssst) matyti kaip

kaimo keliu pareina dviese. nusisukti

aštuoniasdešimt pirmas

kantorius bachas pamiršo natas ir
neįmanomai tylūs šiandien vargonai tik
kažkur už sienos teka vanduo iš

perskeltų vamzdžių tik kažkur už
penkių centimetrų nuo muzikanto
pirštų guli pernai pamestas žiedas

tik kelios pauzės trumpos kaip ak ir
vėl ta muzika vėl tos neįmanomos fugos vėl
tik dvi dešimtosios sekundės atokvėpiui ir

vėl surandama kas pamesta. ir vėl. ir

dar apie vandenį. dar apie paukščius.
dar apie tuos du ir tą vieną. dar
apie keletą kambario sienų. dar

apie muziką ir tapybą. dar apie tai kaip
atvežė ugnies ir viskas degė net
paukščiai. net vanduo. ssst.

dar apie tai kaip užėjo lietus. trumpam
bet pakako. dar apie tai kad
jis užgesino paukščius ir vandenį

: ir dar ir dar ir dar ir dar apie. ssst

aštuoniasdešimt trečias

bandžiau gludinti atsitiktinę
vario drožlę užstrigusią mano
rašomame sakinyje. girdėjau

kaip antrame aukšte atsidaro
lifto durys išeina ten trumpam
įkalintos trapecijos ir tetraedrai

kažkur septyniasdešimt aštuntame
puslapyje išnyks duslieji priebalsiai
pagalvojau: girdžiu kaip už sienos

iš manęs ima juoktis flaubertas

indai kurie turėjo dužti bet nedužo
pokalbiai kurie turėjo atsitikti bet
neatsitiko žmonės kuriuos turėjau

sutikti. nesutikau. jie išsinešė mano
įdužusius indus. indai buvo
įdužę vien man žinomu būdu: tie

žmonės jų nesupras jie išmes juos
taip ir likdami manęs neišmokę taip
ir manydami kad manęs nėra bet

pokalbiai kurie neįvyko /.../

aštuoniasdešimt penktas

atvėrus langą – nepertraukiamas
c-c-c-c tarsi kiemo paukščiai mokėtų
naudotis rašomąja mašinėle tarsi

jie spausdintų man svarbų pranešimą
tarsi kino juosta būtų užstrigusi ir
alainas delonas ir charles'as bronsonas

ligi šiol (penkios ryto) stovėtų
lietuje nuo riešų nusegtais laikrodžiais
kažkur tarsi švistų (veikiausiai ne) kažkur

būtų įmanoma tik atvėrus langą. neatvėrus

kiek yra gyventa rodo riboženkliai jie
nepanašūs į kelio ženklus jie veikiau
cementas nei vanduo kai gyveni –

nemąstai apie juos jie tave apeina kai
pradedi stabdyti gyvenimą jie tave
pasiveja. beveik nepastebimai beveik

drovėdamiesi. liudyti stabdomą
gyvenimą labai drovu: tarsi
liudytum imtus klastoti antspaudus

tarsi eitum ten kur tarnai jau lauktų

aštuoniasdešimt septintas

mes stovėjome stotyje rūkydami
laikraščius mes buvome laikinesni
už patogiose kupė pravažiuojančius

žmones mes buvome laikini kaip
namuose pasilikę žmonės mes
turėjome kišenėse monetų jos

sudrėkdavo nuo mūsų delnų prakaito
o traukiniai pravažiuodavo jie
niekada nestoja stoja tik tai

minutei kurios nesugebame suvokti

aštuoniasdešimt aštuntas

tu ištraukei stiletą iš mano šonkaulių
tarpo: nemėgstu kai liečiami mano
daiktai geriau liesk mano plaukus jie

ir taip jau tarp tavo lūpų: geriau tave
matyčiau prieblandoje geriau būčiau
tavo rembrandtas neliesk to kuo

kraujuoju neliesk mano rh–. būk
siluetas prieblandoje naktinė sargyba
būk kas tik nori tik palik man visus

mane papjauti įstengsiančius daiktus

aštuoniasdešimt devintas

visi baldai turėtų būti dryžuoti: baldai
yra tigrai ir zebrai slystame jais tarsi
sniegas stogu: dryžis po dryžio

stalo įrankiai turi gulėti nukreipti į
šiaurės vakarus į golfo srovę į ten
kur gausu žuvies ir tinklai jos

nepasiekia. tik tada galės ateiti
žmogus kurio seniai laukiame jis
savaip perdėlios mūsų stalo įrankius

ir baldų nebepasieks mūsų tinklai

tylos nėra yra tik tai ko neištarėme
ir kas nedužo net debesys atvirukuose
iš spalvotų miestų pilni keisto

garso. panašiai kalbasi didžiosios
žuvys. tai nepažini kalba veikiau
panašesnė į kvapą nei kalbą bet

tyla taipogi kalba gal vienintelė
kalba kuri neegzistuoja kuri pamirštama
dar prieš spėjant užrašyti tyla yra

tai ką žodžiai amžiams paslėpė

raktai ir vabalai ir rūdys – reikia.
laikraštis taksi kafka ir akutagava
ir /.../ – reikia. gesintuvų putos ir

degintuvų dujos – reikia. kažkas to
neturi – reikia. *dorsai* ir *ledzepai*
škėma ir radauskas – reikia. tik

kai lieti pirštu jie kiek susitraukia
tampa panašūs į sraiges po mano
alyvomis. jie bijo. reikia: to kas

bijo. kas jau niekad nepabėgs

devyniasdešimt antras

pamiršome vardus: žmones
tebesutinkame bet jų vardai
išblukę nebeįskaitomai lyg juos

kas perrašė ant vandens dar
pamiršome kur yra raktai mums
teliko begalinė eilė užrakintų

durų dar pamiršome kaip vaikystėj
daužydavom sraiges į akmenis dar
ateina kažkas iš to laiko bet mes

jau nebeskiriame vardų. veidų

devyniasdešimt trečias

jei nebūtų gamtos mes gyventume
teleekranuose mus būtų įmanoma
išjungti ir vėl įjungti mes bėgtume

ratu kaip eliade's mitas mes mistume
pačiais savimi mus lengvai būtų
galima įterpti į mendelejevo sapną

jei nebūtų medžių mes jau niekad
neparskristume iš pietų ilgom
girgsinčiom vorom jei sykį parskristume

pamatytume žiemą dar nesibaigus

o jeigu tai tik sapnas: o jeigu visi
miegame o jeigu tai galimybė musei
įskristi kiaurai stiklą ir nei vienas

mūsų nuo to nesudužtų. o jeigu
tai didesnių žmonių šešėliai juk
sapnas ir yra spalvotoji šešėlio

pusė o jeigu tai ji jei visi miegame
jei budėti liko tik mūsų daiktai
ant stalo garuojantis arbatos sietelis

jeigu tai sapnas. jei jo vabzdžiai per gyvi

devyniasdešimt penktas

vakar prisiskynei gėlių: šiandien jos
jau panašios į užsklandas vakar mes
žiūrėjome filmą ten viskas buvo

spalvota ir įgarsinta tai buvo vakar
mes valgėme artišokus mes
sakėme vienas kitam ak mes iš

savo aukščiausių bokštų mėtėme
krevetes tik niekas jų negaudė tik
niekas mūsų nesiklausė tik niekas

neatsiuntė į tavo gėles tupiančių bičių

devyniasdešimt šeštas

zanzibare yra valgomų briliantų
žmonės juos naudoja kaip duoną
jie kiek be skonio bet nušlifuoti

taip kad nestrigtų tarpudančiuos
zanzibare įprasta valgyti briliantus
be jų ten žmonės nieko neturi jie

išeina į lauką kur aukštas dangus jie
groja keistais instrumentais jei
gyventume zanzibare suvalgyčiau

visus tavo žiedus ir auskarus

žiūrėčiau į tave kol akys supūliuotų
ir pūliai imtų tekėti į geriamą
arbatą žiūrėčiau į tave gerdamas

pūlius jie tekėtų visais peiliais tu
sėdėtum žvali tu juoktumeis už
lango būtų šviesi diena lokiai

dar būtų nepasirodę žiūrėčiau į
tave lyg būčiau niekad nematęs
tu siūbuotum koja tu pasakytum

visus žodžius prasidedančius *l*

devyniasdešimt aštuntas

niekur neįmanoma atrasti immanuelio
kanto. jo nebuvo jis pagamintas
kruppo gamyklose jo liežuvis iš

plieno. po to jį nupirko kelios
spalvotos šalys pilnos keistų
drugelių. immanuelio kanto

nėra kaip nėra ir arbatos kurią
geriame ir oro kuriuo kvėpuojame
ir vandens kuriuo iriamės ir

kalbos kuria šį rytą kalbėtumės

devyniasdešimt devintas

tai buvo tą dieną kai svetainėje
užsidegiau tamsą. laukiau tamsos
svečių kurių akys per silpnos žvakei

jų ilgai nebuvo jie nuolat paklysta jų
akys per silpnos keliui. jie atėjo kai
jau miegojau alsuodamas jutau juos

esant jie trumpai pasėdėjo ant palangių
susižvalgydami savo per silpnomis
akimis. tuomet nubudau jų nebebuvo

vos pasiekiau sieną kad /.../ tamsą

miegok. tavo akis jau išlesiau nors
nebuvo jose peno. miegok. jau
užvertos langinės ir kava virto

tirščiais medžiai šiandien tušti tik
vienišas klevas prabėga gatve mes
nežiūrim jam įkandin mums pakanka

mūsų pačių. mes tikri. visa kita
pavogta anot osc w. ir nėra *viso*
kito. niekada nebuvo. ligi šiol nežinau

kodėl negaliu tavimi atsibaisėti. mie

/.../
/.../
/.../

yra

vietoj turinio

liber i

/.../ *prae scriptum* ... 11

ant stalo prakąstas obuolys. dviejose ... 22
arbatos puodelis: pirkau ir ... 50
augalai yra portugalai. gyvūnai yra ... 16

batuose kuriuose nėra kojų pirštų ... 15

dangus yra padegtas kažkas moka ... 58
drabužiai kad nebūčiau nuogas šarvai ... 35

gretimame name moteris kažką ... 41

ir visiškai paprasti baldai ir knygų ... 23
iš pradžių homeras ir praksitelis ... 13
išgirdau tavo balsą jis taip ir prasisunkė ... 47

jau ganėtinai prisnigta nuo visų ... 25
ji sako: gyvenimo scenos. ji sako ... 30
jis ateina iš girių ir kyla iš upių ... 56
jis vaikšto po kambarius negalėdamas ... 57
jūs visos paliktos. tai nutiko dar prieš ... 18

kai degtinė išplaus iš jūsų ... 38
kam tie kirviai. kirvių prasmės pernelyg ... 17
kanarėlės. narvuose laikoma spalva jei ... 48
kartais matai kad nieko nėra bet ... 26
kažkur pastatyti didžiuliai miestai į ... 36
ką jūs norite pasakyti savo ... 43
keistas lapų boa jį pirštu nusibrauksiu ... 46
klevai per anksti prisuko paukščius jau ... 31

lapai. tik jie sugeba neblukti nuo ... 44
lojantis šuo panašus į prieš ... 55

malevičiaus juodajame kvadrate nėra ... 52
maloniausias yra plaunamų indų ... 62
mano draugė lilit nemėgsta tylėti ... 51
miškas keistesnis už miestą: jame ... 24

neateina žadėti svečiai neateina ... 59
nėra pro ką pažvelgti visur iš kitos ... 27
nori: numegsiu tau valgį turiu ... 54

opus 64 mendelssohnas/kremeris ...61

pasakoji kas vyko kadaise? jau po ... 20

reikėtų fotografuoti vien tik upes jos ... 34
reikėtų perrašyti visas knygas ... 28
reikia mylėti daiktus dalijimasis daiktais ... 49
riešutai virsta razinomis razinos nakties ... 45

saulė gavo pabelsti krumpliais į stiklą ... 53
sukelti lietų yra lengva: reikia ... 42

šeštą mėnesio naktį sapnuoju tave ... 32
šiandien dvyliktą išmušė pusę ketvirtos ... 19
šiandien suvalgiau savo dantis jie ... 60

tarp atsiversto coleridge'o tomelio ... 29
tavo apyrankė ant mano riešo tavo ... 37
tą rytą jis nubudo lyg padarius ... 33
tikrai tikrai niekad nereikėtų ... 21
traukiniai yra iš satino: jei bėgiai ... 39

veidrodis yra kas sekundę kintanti ... 14
vitrinų manekenai nedėvi kostiumų ... 40

aštuonias dienas degė žvakė: nemačiau ...67
atskrenda paukščiai keistais užjūrių ... 93
atvėrus langą – nepertraukiamas ... 101

baisiausias pasaulio dalykas yra ... 70
bandžiau gludinti atsitiktinę ... 99
buvo tokia svajonė: flamingai. *f* raidės ... 89

dar apie vandenį. dar apie paukščius ... 98

egzistuoja požeminiai tuneliai ir ... 78
eime glostyti peilių: jie jaukūs: kai glostai ... 87

gal ką nors man padovanok: niekada ... 84
gluosniai yra tikrieji vaikai jie ... 68

indai kurie turėjo dužti bet nedužo ... 100
išvėdintuose kambariuos laikrodžiai ... 79

jei galėčiau aprašyti kaip cakteli uždengiama ... 81
jei nebūtų gamtos mes gyventume ... 109

kantorius bachas pamiršo natas ir ... 97
kažkas prapjovė batus kažkas ... 82
kažkas užkasė tavo veidą pribėręs į burną ... 85
kiek yra gyventa rodo riboženkliai jie ... 102
klausei manęs apie ispanišką vyną ... 71

mano rankovės. mano švarko skvernai ... 83
mes stovėjome stotyje rūkydami ... 103
miegok. tavo akis jau išlesiau nors ... 116

negaliu tau pasakyti: rūbai ... 73
nieko man nesakyk: viską atsiųski ... 87
niekur neįmanoma atrasti immanuelio ... 114

o jeigu tai tik sapnas: o jeigu visi ... 110

pamiršome vardus: žmones ... 108
pirkau languotus marškinius: kiekviename ... 91

raktai ir vabalai ir rūdys – reikia ... 107

sniegą sudaro atspindžiai yra ... 72
stalo dulkėse parašiau: tuomet ... 94
švelniausia oda aptemptos plaštakos jei ... 69

tai buvo tą dieną kai svetainėje ... 115
tiesa: yra dar skaitmenys. juose kartais ... 95
tiesiai žingsniuoti teisingai užrašyti ... 96
tylos nėra yra tik tai ko neištarėme ... 106
toks gyvenimas be vidinių ... 74
toks kalbėjimas kai žodžiai tarsi ... 75
tu ištraukei stiletą iš mano šonkaulių ... 104

vakar prisiskynei gėlių: šiandien jos ... 111
valgydavau akmenis galvodamas kad ... 77
visi baldai turėtų būti dryžuoti: baldai ... 105
viskas buvo spalvota: raudonų staltiesių ... 80
viską čia galima iškirpti iš popieriaus ... 92

zanzibare yra valgomų briliantų ... 112

žalvaris nieko nežino: kiek liečiau tą ... 86
žiūrėčiau į tave kol akys supūliuotų ... 113
žvaigždė didžiulė man į skreitą kris ... 76

/.../ post scriptum ... 119

Zenono Baltrukio nuotr.

Kęstutis NAVAKAS (g. 1964)
poetas, eseistas, literatūros kritikas ir vertėjas,
Lietuvos nacionalinės kultūros ir meno premijos laureatas (2006)

Ankstesnės knygos:

Krintantis turi sparnus: eilėraščiai (1988)
Pargriautas barokas: eilėraščiai (1996)
Žaidimas gražiais paviršiais: eilėraščiai (2003)
Gero gyvenimo kronikos: esė (2005)
Atspėtos fleitos: eilėraščiai (2006, Jotvingių premija)
Iš gyvenimo garstyčių bei krienų: pokštai – eiliuoti ir ne (2007)
Dar penkios minutės nakties: lietuvių meilės lyrika (sudarytojas, 2007)
Du lagaminai sniego: esė (2008)
Stalo sidabras: rinktiniai eilėraščiai (2008)
Sutiktas Kaunas (albumas, su Gintaru Česoniu, 2009)
Visi laiškai – žirafos: esė (su Akvile Žilionyte, 2012)
Lorelei: 50 meilės laiškų + 50 meilės eilėraščių (2013)

Navakas, Kęstutis
Na282 100 du : eilėraščiai / Kęstutis Navakas ; dailininkė Sigutė Chlebinskaitė. – Vilnius : Apostrofa, 2013. – 125, [3] p.
ISBN 978-9955-605-82-9

Naujoje nacionalinės kultūros ir meno premijos laureato Kęstučio Navako poezijos knygoje – šimtas eilėraščių, kuriuos autorius vadina Petrarcos arba Shakespeare'o sonetų modifikacija. Tonacija dažnai balansuoja ant skustuvo ašmenų, tačiau nenuslysdama. Jie laikytini egzistenciniais, kalbančiais apie ribines patirties situacijas. Šioje knygoje išlieka talpus metaforiškumas, būdingas ir ankstesnėms poeto knygoms, tačiau eilėraščių forma čia perkurta, kitokia, ir turėtų skaitytojui kelti netikėto atradimo pojūtį.
Paties autoriaus vertinimu, ši knyga žymi naują jo kūrybos etapą.

UDK 821.172-1

Kęstutis Navakas
100 *du*
Eilėraščiai

Redagavo Giedrė Kadžiulytė
Maketavo Sigutė Chlebinskaitė

Išleido „Apostrofa"
a/d 1026, LT-01004 Vilnius
apostrofa@takas.lt

Spausdino „Standartų spaustuvė"
S.Dariaus ir S.Girėno g. 39, LT-02189 Vilnius
www.standart.lt

Popierius Munken Lynx 100 ir 300 gr.

pro mano langą ...

antras

veidrodis yra kas sekundę kintanti
nuotrauka į jį kasdien įplauki kaip vis
kita žuvis nors visos žuvys vienodos nors
vienodas visas vanduo veidrodyje tu
apsemtas besvoris nebylus dvimatis
tu žuvis kurios balsas ir kvapas liko
šiapus stiklo kasdien praplauki pro tą
švytintį tave sugeriantį langą
į tau svarbiausią pasaulį ir už to
lango tik kontūrai tiktai formos
spalvos tik kasdienė kaita tik buvimo
grotos lyg tave liudytų teismas

jei veidrodis atimtų iš tavęs tai ką jame
matai gal kas liktų ir būtum tu. žuvie

Šeštoji nacionalinės kultūros ir meno premijos laureato poezijos knyga. Šimtas tekstų, kuriuos autorius vadina sonetais – Petrarcos arba Shakespeare'o sonetų modifikacija.